

Ošklivá housenka

Žila byla jedna housenka a ta se toužila stát motýlkem. Sotva se však teprve vylíhla z vajíčka a už se jí chtělo poletovat nad nebem a prohánět se mezi lučným kvítím jako ostatní motýlci. Tolik jim záviděla a představovala si, jaké by to bylo, kdyby i ona měla krásná barevná křídla a mohla si užívat takový pocit absolutní svobody. Přála si létat vysoko nad nebem jako ostatní motýlci. Chtěla si užívat krásného počasí a sluníčka. Ze snění housenku náhle vyrušili nečekaní návštěvníci.

„Kdopak mě tady ruší?“, ptá se zvědavě housenka, avšak odpovědi se nedočká, slyší jen hlasitý smích kolem sebe.

„Podívej se nahoru,“ uslyší nad sebou a nad ní poletuje hlouček motýlů.

Motýlci si vesele poletovali kolem housenky a užívali si hezký letní den. Pili nektar z květů, dále odpočívali na listech nebo se jen tak vyhřívali na sluníčku. Každý z motýlků měl nějaké jméno a housence se představil. Jedním z nich byl také motýlek, kterému se říkalo Modrásek. Housenka byla šťastná, že má kolem sebe tolik nových zajímavých přátel, avšak záhy ji přepadl smutek, protože si připadala ošklivá. Modrásek si všiml, že housenka je nějaká smutná a zeptal se jí, proč tomu tak je. Ona mu odpověděla, že nikdy nebude tak krásná jako oni. Ona navždy zůstane tou malou ošklivou housenkou.

Modrásek ji ujistil, že to je pouze dočasné, že i ona se stane krásným motýlem, ale chce to ještě čas. Housenka netušila, o čem mluví, nechápala, jak by se z ní mohl stát také motýl, když k tomu potřebuje přeci křídla. Modrásek jí vysvětlil, že dojde k přeměně v pravou chvíli a ona pozná až to nastane.

Housenka Modráska vůbec nechápala a ležela si jen tak lenivě na zeleném listu, odkud pozorovala překrásné barvy jednotlivých motýlích křídélek. Nemohla se stále vynadávat, pomyslela si, že nikdy předtím nic tak krásného neviděla. Stále dokola počítala, kolik je tu různých motýlků, jedny mají jen jednu barvu, druzí zase více barev na křídlech. Barev a jejich odstínů bylo mnoho. Čas uplynul rychle a najednou tu byl večer, bylo na čase jít spát. Rozloučila se tedy s kamarády motýlky a šla si hledat vhodné místo ke spaní.

Našla si takový útulný listnatý stromeček, vylezla vysoko na větev a šla spát. V noci se jí špatně spalo, pořád se nějak převalovala a bylo jí těžko. Když se ráno probudila, tak byla v šoku a křičela o pomoc.

„Pomóóoc, copak se to stalo? Haló, slyší mě někdo? Já jsem tady uvězněná, nevím však kde. Nemohu ven, jsem v nějaké kukle,“ křičela ze všech sil housenka.

Snažila se i nadále volat o pomoc, ale ta nepřicházela, snažila se z té kukly dostat, ale to také nešlo. Nevěděla chudinka, co se v noci stalo a jak se tu ocitla. Chtěla se jen odsud dostat zpět ke svým kamarádům motýlkům. Čas ubíhal pomalu a ona už ani nevěděla, jak dlouho tu je a najednou ta kukla povolila a ona se snažila z ní dostat ven. Když se z ní dostala ven, tak najednou něco bylo jinak, cítila, že se něco změnilo.

„Copak se mnou stalo, co mám s tělíčkem?“, ptala se sama sebe housenka.

Její tělíčko bylo jiné, najednou jí narostla křídla a ona už nebyla tou nenápadnou housenkou jako předtím, ale stal se z ní krásný motýl, který uměl létat. Nemohla tomu stále uvěřit, že je jiná a splnil se jí sen. Ihned letěla na louku mezi své kamarády motýlky a říct, co se jí stalo.

„Haló, kamarádi, to jsem já vaše housenka a teď se ze mě stal motýl,“ řekla pyšně.

„Ahoj, housenko, z tebe se stal krásný motýlek a vidím, že máš žluté křídélka, tak teď už ti budeme říkat Žlutásek, co na to říkáš?“, řekl Modrásek.

Žluťásek přikývl a šel se s Modráskem prohánět po louce. Přál si, aby den nikdy neskončil a on si mohl užívat s ostatními motýlky krásného dne... A to je konec příběhu. Proto milé děti věřte vždy v pozitivní zítřky, nikdy totiž nevíte, co má pro vás život nachystáno.